LEIFUR.

2. ár. | Winnipeg, Manitoba, 18. júlí 1884. | Nr. 11.

Vikublaðið „LEIFUR" kemur út á hverjum föstudegi að forfallalausu. Árgangurinn kostar $2.00 í Ameríku, en 7 krónur í Norðurálfu. Sölulaun eitt attundi. Uppsögn á blaðinu gildir ekki, nema með 1 mánaðs fyrirvara.

FRJETTIR ÚTLENDAR.

Nú er eigi lengur efi á því, að Berber sje í höndum manna El Mahdis. Sendimenn frá honum hafa verið teknir höndum, er sanna að svo er, þar eð þeir höfðu meðferðis brjef frá honum til ýmsra aðstoðamannar sinna, voru þau rituð í Berber og báru hið stóra ferhyrnda innsigli spámannsins.

Hraðfrjett frá Dongola segir: að uppreistarmenn hafi heimsótt þá og ætlað að taka bæinn eins og Berber, en það varð ekki. Bæjarbúar tóku hraustlega á móti þeim, óðu í gegnum fylkingar þeirra svo ekkert stóðst við og hættu eigi fyrri en allir fandmenn þeirra voru lagðir á flótta. 2000 uppreistarmanna fjellu í viðureigninni.

Heyrzt hefir að Gordon hafi verið myrtur af hermönnum sínum í Kartúm, og að spámaðurinn sje þegar seztur þar að völdum, því sagan segir að Norðurálfumenn þeir, er þar voru, hafi gengið honum á hönd. Enginn veit hvort sagan er sönn eður ekki, en allir vona að það sje ekki.

— Svo virðist sem kvennfólk á Englandi ætli nú að fara að herða á stjórninni með að veita þeim jafnrjetti við karla. Fyrir skömmu neitaði kona ein í Lundúnum að greiða skattinn, sem lagður var á eignir hennar í borginni. Þegar skattheimtumenn fengu ekki peningana með góðu, neyttu þeir valdsins, er lögin gefa þeim, og tóku burtu húsbúnað sem pant þar til peningarnir verða goldnir. Konan ljet þegar auglýsa aðferð þessa í blöðunum, og kvaddi þær konur til fundar, er unna jafnrjetti. Á fundinum var háreysti mikil, og ljetu allar konurnar það í ljósi, að þær vildu ekki láta undan hvað sem í skærist og þótti þeim það vel gjört af konu þessari að hafa brotið ísinn svo röggsamlega.

— Svo lítur út sem Frakkar muni fá annað stríðið á hendur sjer innan skamms, ef eigi verður betur um hnútana búið. Kínverjar eru harðir í horn að taka og vilja ekki annað en afsegja alla þá samninga, er þeir skrifuðu undir í vor. Marquis Tseng, sem fyrrum var ráðherra Kína í Norðurálfu reynir af alefli að æsa menn til óeyrða og skora á þá að hefna sín á Frökkum. Allar þessar óeyrðir rísa út af nokkrum tvíræðum greinum í samningunum, en hvorugur vill undan láta, því báðir þykjast hafa rjett fyrir sjer. Frakkar ráðgjöra að heimta drjúgar skaðabætur af Kína, fyrir upphlaupið og manntjón, sem var þar eystra fyrir skömmu; gjöra þeir ráð fyrir að heimta eyjuna Formosa sem tryggingu fyrir fjenu, en jafnframt búast þeir við að Kínverjar neiti að gjalda skaðabætur, og ætla Frakkar þá hiklaust að segja þeim stríð á hendur og búa þeir sig undir þá ferð, ef á þarf að halda, heima á Frakklandi, og hafa nú útbúna nokkra herflokka.

Kólera heldur áfram að eyðileggja í Toulon og Marseilles; deyja þar að jafnaði 10 menn á dag, en ekki er vart við að hún sje komin upp í öðrum stöðum. Það að sönnu hefir flogið fyrir að 3 menn væru dánir í Parísarborg, en blöðin þar bera það til baka, og segja slíkt enga hæfu, en meðkenna þó um leið að kólera gjöri vart við sig þar á hverju sumri, meira og minna, en að sú kólera sje ekki hættuleg. Öllum læknum, sem skoðað hafa hina dánu, ber nú orðið saman um að þetta sje hin reglulega Asíukólera. Það sem auðkennir hana er, að hjartað er eins og visið og blóðið hleypur allt til höndunum, innyflin keyrð í hnút og þarmhymnan saman dregin.

Læknarnir segja einnig að reglugjörðin um sóttvarnir sje þýðingarlaus, því pestin berist í loptinu, segja þeir hún muni ekki einasta æða um Frakkland heldur muni hún líka heimsækja þjóðverja og að líkindum fleiri Norðurálfu þjóðir. Hið eina örugga varnarmeðal, segja læknarnir, sje hreinlæti bæði utan húss og innan, og skora þeir á borgarlýðinn að athuga það vel, og taka til í tíma að búa sig undir komu pestarinnar.

Ameríkumenn eru orðnir hræddir við veikina, og er það eðlilegt, því hún hefir tvisvar verið flutt frá Norðurálfu vestur yfir hafið, og er nú hættara við því en nokkru sinni áður, því samgöngur við Frakkland eru nú margfaldar við það sem þær hafa verið um undanfarin ár. Nú hefir útflutningur á fólki frá Frakklandi til Ameríku verið bannaður, og verzlunarvörur og póstflutningar hreinsuð með brennisteinsreik áður en þau fara á land hjermegin hafsins.

— Á þingi Spánverja var fyrir skömmu samþykkt í einu hljóði: að stjórninni mislíkaði mjög við blaðið „New York Herald" fyrir að hafa borið út þá fregn, að Spánverjar vildu selja eyjuna Cuba, og að Bandaríkjastjórn væri að hugsa um að kaupa hana, því ekkert væri fjær því sanna en þetta, stjórnin vildi ekki selja eyjuna og væri reiðubúin að verja hana fyrir árásum annara þjóða af öllu megni. Undir eins og ráðherra Bandaríkjanna varð þessa vís, fór hann á fund aðal ráðgjafans og utanríkismálaráðgjafans og fullvissaði þá um að Bandaríkin hefðu alls enga löngun til að ná eynni Cuba, stjórn þeirra hefði fullar hendur nú og vildi enga viðbót. En jafnframt gat hann þess, að nauðsynlegt væri fyrir Spánverja að endurbæta verzlunarsamningana fyrir hönd Cubabúa, og í einu orði, hlúa betur að þeim en hingað til hefði verið gjört, ella gæti eyjan aldrei notið sín, sagði hann að nú flyttu Mexicomenn sykur norður um Ameríku tollfrítt, og ef Cuba og hinar brezku Vest-Indíaeyjar gætu gjört hið sama, væri þær búnar að tapa sínum bezta markaði, og um leið einum sínum helzta atvinnuvegi. Umræður þessar höfðu þau áhrif að daginn eptir var lagt fyrir þingið frumvarp viðvíkjandi því, að búa til nýja verzlunarsamninga fyrir Cuba við aðrar þjóðir.

— Nú er Bismarck að reyna til að telja þjóðverjum trú um að hann vili alls ekki vera mótstöðumaður Frakka, heldur þvert á móti, segir hann að fyrir skömmu hafi litið út fyrir stríð og að allir hafi vonast eptir því, en hann hafi þá ekki leyft mönnum sínum það, því hann vildi ekki verða fyrri til að brjóta þann frið, sem við hefir haldizt síðan árið 1870.

Allir ölbruggarar á þjóðverjalandi (1500 að tölu) hafa um undanfarin tíma setið á samkomu mikilli í Berlínarborg, til að ræða um verðlag á vöru sinni. Á samkomunni kom í ljós að síðastliðið ár var drukkið í ríkinu einum sjötta meira öl heldur en árið 1882, og sýnir það berlega að öldrykkja þjóðverja fer óðum í vöxt, þrátt fyrir allar tilraunir bindindismanna. Árið sem leið voru þar drukkin 53,000,000 „gallons," eður nálægt 200,000,000 pottar að dönsku máli.

Nýlega hefir verið háð fágæt veðreið í Munich á þýzkalandi. Það voru teknir margir uxar, sem voru beizlaðir og söðlaðir, síðan komu riddararnir fram og stigu á bak og hafði hver þeirra spora á fótum og duglega svipu í hendi, en ekki voru reiðskjótarnir þýðari enn svo, að áður spretturinn var á enda var ekki eptir nema einn riddarinn, hinir lágu sem hráviður meðfram brautinni og þá er þeir stóðu á fætur, fengu þeir ekki annað að verðlaunum, en hlátur og skopil áhorfendanna.

— Tyrkjastjórn er áfram um að stofnað verði siglingafjelag, sem hafi ótakmarkað einveldi á póstflutningi milli Konstantinopel og Varna, og ýmsra annara staða við Svartahafið. Hefir hún í hyggju að ábyrgjast hlutabrjefaeigendum 6 af hundraði í árlegan ágóða fyrst um sinn, ef einhver fæst til að stofna svona lagað fjelag.

— Um síðir hefir páfinn látið að orðum Svisslendinga og lofað að gjöra tilraun með að sefa deilur, sem að undanförnu hafa átt sjer stað milli Svisslendinga og Ítala út af ýmsum atriðum í trú þeirra.

Ekki er páfinn hættur að herja á frímúrara og ekkert útlit fyrir að hann muni taka orð sín aptur, þó allflestir mótmælendur álíti sakargiptir hans nái engri átt og eru honum þar af leiðandi ákaflega reiðir. Nýlega hefir eitt af hinum ötulustu meðhaldsblöðum hans í Rómaborg, „The Moniteur de Rome," tekið til að verja málstað hans og leitast við að sanna, að frímúrarar geti ekki neitað því að upphaflega hafi frímúrarafjelagið verið stofnað í þeim tilgangi, að umturna allri kristinni trú. Blaðið „London Times", sem tekið hefir að sjer að svara þessum ýmsu ritum, sem uppspunnin eru í Vatíkaninu segir um þessa síðustu ritgjörð að það sje eigi gott að dæma um hvort heldur þessi endurnýjun á sakaráburði páfans sje af heimsku sprottin, sem þó væri ófyrirgefanlegt, eða af trúleysi því, er kaþólskum er svo opt borið á brýn. Þessi síðasta grein páfans er sem svar upp á mótmælandi grein, er hann fjekk frá Lord Carnarvon, sem er yfirstjórnari frímúraranna á Englandi. Blaðið "Moniteur de Rome" hafði prentað grein þessa frá Lord Carnarvon, en „Times" bar því á brýn að það hefði sleppt úr hinum markverðasta kafla greinarinnar, að líkindum í því skyni, að hægra væri að svara henni.

— Í Parísarborg hefir nýlega verið reynt hvort satt er, að demantinn haldi í sjer birtu og kasti henni frá sjer þegar hann er borinn inn í myrkur. Margir hinir stóru og víðfrægu demantar, svo sem: „The Grand Mogul" og fl., dugðu ekki til þess; að eins einn lítill demant, sem kostaði 300,000 franka, sannaði söguna. Hann var látinn liggja í sólargeisla í klukkutíma, síðan var hann borinn inn í herbergi þar sem var niðamyrkur, og gaf hann þar frá sjer birtu; hún að sönnu var lítil, en nóg til þess að pappírsörk, sem haldið var nálægt honum, sást gjörla.

FRÁ BANDARÍKJUM.

Hinn 8. þ. m. var opnuð hin mikla demókrata samkoma í Chicago, er skyldi kjósa forseta fyrir hönd demókrata. Þar var saman kominn múgur og margmenni úr öllum áttum ríkisins, og er því auðsætt að alþýða gaf þessari samkomu mikinn gaum, engu síður en republik samkomunni í júnímán., því þó margt væri þar af fólki samankomið, var þar þó fleira nú; allir, sem þar komu saman, ljetu í ljósi söknuð sinn yfir því að S. J. Tilden skyldi ekki vilja reyna sig við repúblikmenn, því allir treysta honum betur en nokkrum öðrum þó hann sje gamall orðinn og ellimóður.